

**V mém
světě**

Na motivy úspěšného seriálu
od Disney Channel

EGMONT
www.egmont.cz

Original title: En mi mundo
Copyright © 2014 Disney Enterprises, Inc.

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o., Žirovnická 3124, 106 00 Praha 10
v roce 2014 jako svou 4036. publikaci

Přeložila Sára Flemrová

Odpovědná redaktorka Zuzana Bělohávková

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sazba Art D - Grafický ateliér Černý, s.r.o.

Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

TS 14. První vydání

ISBN 978-80-252-2919-4

Milý deníčku,

můj život, to je létání – aspoň jednou za měsíc – a místo chození do školy mám domácí učitelku... Jmenuji se Violetta Castillo a jsem dcera slavné zpěvačky Marie Saramego. Každý ví, že moje máma zemřela před pěti lety během svého posledního turné. Od té doby žiju s tátou, ze kterého se stal úspěšný podnikatel.

Cestujeme spolu z jednoho místa na druhé, podle toho, kde má zrovna své zájmy.

V posledních letech jsme žili v Madridu, ale teď se vracíme zpátky do Buenos Aires, do domu, ve kterém jsem se narodila.

Ale kdo ví, na jak dlouho. Takový život není zrovna moc veselý. Nikde nejsme dost dlouho na to, abych se lépe seznámila s nějakými kamarády nebo se zapsala do normální školy.

Z toho důvodu mě učí vychovatelka, tentokrát slečna Torpédo... pardon, slečna

Elsa, tvrdá jako ocel, s nulovým mateřským instinktem. Škoda, že nemáme větší rodinu. Můj táta nemá sourozence a moje máma měla jenom nás – tátu a mě.

Zdá se, milý deníčku, že ty jsi můj nejlepší a jediný přítel...

MÁMA... moc si toho nepamatuju. Jediné, co mi po ní zůstalo, je stará fotografie, se kterou se nikdy nerozloučím. Táta o ní skoro nemluví, nevím jestli proto, že má moc práce, nebo proto, že vzpomínky by ho bolely. Vím, že mě má rád, doopravdy, ale někdy to tak přehání, že mě svojí láskou málem udusí.

Kapitola 1

Můj nový život začal, jakmile jsme dorazili do domu v Buenos Aires. Byla jsem unavená po dlouhém letu z Madridu, a když táta odemkl dveře, toužila jsem jenom po odpočinku. Ale zapomněla jsem na to, když jsem viděla všechny lidi, kteří se shromáždili v hale. Ramallo, to je tátova pravá ruka, mě přivítal zářivým úsměvem těsně předtím, než ho před-

honila přírodní síla jménem Olga, aby mě objala ze všech nejsilněji.

„Violetto, holčičko moje malá!“ zvolala mezi vzlyky.

Olga byla upovídaná, ale milá paní, která pro nás pracovala od mého narození. Hrozně dlouho jsem ji neviděla, ale pamatovala jsem si ji dokonale. Dala jsem jí pusku a objala jsem ji. Konečně někdo známý!

„Olguito! Ani nevíš, jak se mi po tobě stýskalo...“

„Upekla jsem ti tvůj oblíbený čokoládový dort!“ řekla se slzami v očích.

„Ach, holčičko moje, ty jsi ale vyrostla. Jsi celá maminka...“

Najednou mě kdosi vytrhl z jejího náručí a zahalil mě oblakem drahého parfému.

„Jsem tak ráda, že tě vidím, srdíčko!“ zapištel mi do ucha nějaký hlas. „Podnikneme spolu spoustu věcíček... Půjdeme na nákupy, ke kadeřnici, na masáže...“

Byla to Jade, tátova přítelkyně. Mladá, hezká, z dobré rodiny a pěkně nafoukaná. Bez přestání mluvila a většinou ani sama nevěděla, co říká. Věděla jsem, že je s ní táta šťastný, ale po dlouhém letu jsem neměla chuť předstírat, že je mi sympatická.

„Udusíš mě,“ řekla jsem a rázně jsem se od-táhla.

„Dceruško, prosím tě...“

„Ne, nech ji, Germane, je to moje vina,“ brebentila Jade a zavěsila se tátovi na paži. „Když já jsem tak rozrušená z její narozeninové oslavy...“

Moje narozeniny měly být další den a já jsem se kvůli nim s tátou dlouho hádala. Takže když jsem slyšela, co Jade řekla, ohradila jsem se:

„Tati, řekla jsem ti, že žádnou oslavu nechci. Vždyť tu nemám žádné kamarády!“

* German, čti Herman

Táta se přestal usmívat.

„Violetto, uklidni se...“

„Ne, tati. Taháš mě po celém světě a ještě mě nutíš slavit narozeniny, které slavit nechci.“

Podívala jsem se na všechny: na Olgu, Rammalla, slečnu Elsu, tátu... všichni se na mě dívali udiveně, takže jsem se vzdala.

„Ani nevím, proč se namáhám něco říkat, když mě stejně nikdo neposlouchá.“

Když jsem se osprchovala a snědla pořádný kus čokoládového dortu, cítila jsem se mnohem líp a rozhodla jsem se, že se začnu chovat společensky. Jak jsem scházela ze schodů, uslyšela jsem hudbu a následovala jsem ji až ke kuchyni, kde vládne Olga. Jenomže než jsem vstoupila, zaslechla jsem slečnu Elsu, jak ji ledovým hlasem peskuje.

„Violetta nemůže poslouchat tuhle popovou hudbu,“ říkala, „pan German jí to zakázal. Nezapomínejte na to!“ Hned nato mě začala shánět a vrískala: „Violetto! Kde jsi?“

